

Gdańsk, dnia 17 czerwca 2020 r.

Sygn. akt D 8/20

POSTANOWIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku

w składzie

Przewodniczący : Bożenna Czepulonis

Członkowie : Bożena Micewicz

Joanna Gibas - Kobierecka

z udziałem protokolanta: Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 17.06.2020 r. w Gdańsku, sprawy ze skargi [REDAKTOWANE], na działania radcy prawnego [REDAKTOWANE] na skutek odwołania od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku o umorzeniu dochodzenia z dnia 23.01.2020 r., sygn.. akt [REDAKTOWANE], na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 30 z późn. zm.)

postanawia

1/ utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku o umorzeniu dochodzenia,

2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczone.

Przewodniczący składu

/-/ Bożenna Czepulonis

Członkowie składu

/-/ Bożena Micewicz

/-/ Joanna Gibas - Kobierecka

/-/ właściwe podpisy na oryginale

Sygn. akt: D – 8/20

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 19 marca 2018r., skierowanym do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku, [Skarżący] złożył zawiadomienie o naruszeniu przez radcę prawnego [Radca Prawny] zasad etyki radcy prawnego poprzez użycie wobec Skarżącego na rozprawie w dniu 15.03.2018r. przed Sądem Rejonowym w [redacted], sygn. akt [redacted], słów porównujących go do „stalinowskiego prokuratora” i „komunistycznego prokuratora” wraz ze stwierdzeniem, że „to nie jest prokuratura z czasów PRL-u”, wnosząc o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w tym zakresie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy O.I.R.P. w Gdańsku postanowieniem z dnia 25.VI.2018r. wszczął dochodzenie w sprawie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego [redacted].

Pismem z dnia 19 lipca 2018r. Skarżący rozszerzył treść zarzutów o zachowanie Radcy Prawnego na rozprawie w dniu 29.05.2018r. w tej samej sprawie [redacted], w trakcie której miał stwierdzić, iż „obsesje seksualne strony powodowej nie są przedmiotem tego postępowania”.

W toku przeprowadzonych czynności przesłuchani zostali: Skarżący [redacted] [redacted] świadek [redacted] [redacted] i Radca Prawny [redacted] [redacted]. Poddane została przesłuchaniu i analizie nagranie przebiegu rozprawy z dnia 15.03.2018r. jak również przeanalizowana została zebrana w sprawie dokumentacja, w tym pozew, odpowiedź na pozew i wyrok Sądu Rejonowego w [redacted] z dnia 6.11.2018r., sygn. akt [redacted], w sprawie wytoczonej przez [redacted] przeciwko Radcy Prawnemu [redacted] o zapłatę kwoty 13.000 zł tytułem zadośćuczynienia za pomówienia i znieważenia pod adresem powoda, które miał wygłaszać podczas rozpraw w dniach 15 marca 2018r. i 29 maja 2018r., sygn. akt [redacted] przed Sądem Rejonowym w [redacted] (tożsame z zarzutami zawartymi w skardze z dnia 19 marca 2018r., i jej uzupełnieniem z dnia 19 lipca 2018r., skierowanej do O.I.R.P. w [redacted]).

W wyniku przeprowadzonego postępowania Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowieniem z dnia 14.12.2018r., sygn. akt [redacted], umorzył dochodzenie w sprawie o zarzucane Radcy Prawnemu przewinienie dyscyplinarne, określone w art. 64 ust.1 pkt.1 i 2 ustawy z dnia 6.VII.1982 o radcach prawnych (Dz.U.2020r.,poz.30-t.j.).

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, brak jest podstaw do dalszego prowadzenia dochodzenia i do przedstawienia radcy prawnemu [REDACTED] zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z tytułu użycia przez Radcę Prawnego słów wskazanych przez Skarżącego w treści zawiadomienia z dnia 19 marca 2018r.

W uzasadnieniu postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że Radca Prawny nie przekroczył dopuszczalnej przepisami prawa wolności słowa, gdyż – w ramach obrony interesów swojego klienta – oceniał praktyki Skarżącego, a nie jego osobiste przymioty. Zwroty, których niestosowność zarzuca Skarżący, były skierowane do Sądu, a nie do Skarżącego.

Ponadto Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego powołał się na zbieżność jego oceny tej sprawy z wyrokiem Sądu Rejonowego w [REDACTED] z dnia 6.11.2018r., sygn. akt [REDACTED] (wówczas nieprawomocnym), oddalającym powództwo [REDACTED] przeciwko [REDACTED] o zapłatę odszkodowania w związku z pomówieniami i znieważaniami kierowanymi pod jego adresem na rozprawach w dniu 15.03.2018r. oraz w dniu 29 maja 2008r. - po uznaniu przez Sąd, że zachowanie Radcy Prawnego nie może być oceniane jako bezprawne.

Na powyższe postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED] Skarżący pismem z dnia 4 grudnia 2018 roku, wniósł odwołanie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, podtrzymując dotychczas wyrażane swoje stanowisko i ocenę działań Radcy Prawnego [REDACTED].

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny O.I.R.P. w [REDACTED] postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2019 roku (sygn. akt [REDACTED]) uchylił zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia z dnia 14 grudnia 2018r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu postanowienia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazał na konieczność uzupełnienia postępowania o ustalenia i ewentualne postanowienia dotyczące zarzutu Skarżącego, przedstawionego w piśmie z dnia 19 lipca 2018r., stanowiącego rozszerzenie zawiadomienia z dnia 19 marca 2018r, a dotyczące słów Radcy Prawnego na rozprawie przed Sądem Rejonowym w [REDACTED] w dniu 29 maja 2018r., iż: „obsesje seksualne strony powodowej nie są przedmiotem tego postępowania”.

Jak zauważył Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego bardzo dokładnie i szczegółowo zgromadził i przeanalizował materiał dowodowy w zakresie treści zawiadomienia złożonego przez [REDACTED] w dniu 19 marca 2018r., całkowicie

jednocześnie pomijając treść pisma Skarżącego z dnia 19 lipca 2018r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie podjął żadnej czynności w zakresie oceny zasadności lub braku zasadności tego zarzutu, a także nie przeprowadził pełnego postępowania dowodowego w tym zakresie, a zatem nie ustalił, czy Radca Prawny wypowiadając na rozprawie w dniu 29 maja 2018r., w/w słowa popełnił przewinienie dyscyplinarne, czy też nie.

Po dogłębnej, uzupełniającej analizie materiału dowodowego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowieniem z dnia 23 stycznia 2020r., sygn .akt ██████ umorzył dochodzenie w sprawie o przewinienie dyscyplinarne, określone w art.64 ust.1 pkt.1 i 2 ustawy z dnia 6.07.1982r. o radcach prawnych, wskazane w postanowieniu z dnia 25.06.2018r., a obejmujące zarzuty stawiane Radcy Prawnemu przez Skarżącemu w pismach z dnia 27 marca 2018r. i z dnia 19.07.2018r.

Od tego postanowienia Skarżący ██████ ██████ pismem z dnia 8 lutego 2020r. wniósł odwołanie, w którym podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, zarzucając Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego stronniczość przy ocenie słów Radcy Prawnego, przedstawionych w jego skargach. Używa przy tym w odwołaniu bardzo mocnych słów, jak: „...Rzecznik Dyscyplinarny bezkrytycznie i bezmyślnie cytuje ten wątek...”, „Podając tak skrajny przykład (*stworzoną przez Skarżącego hipotetyczną tezę dot. badania moczu bohaterki reportażu – przypisek O.S.D*) chcę wykazać skalę absurdu, manipulacji i stronniczości ze strony świadka ██████ radcy ██████ i Rzecznika Dyscyplinarnego, czy też: „Szczytem bezczelności radcy ██████ ██████ i Rzecznika Dyscyplinarnego jest wytykanie Sądowi błędów w prowadzeniu postępowania i dokonywanie oceny, np. czy pytania zadawane przeze mnie wykraczały poza tezę dowodową.” . Jednak główną treść odwołania stanowi polemika i ocena postawy, zachowania i zeznań świadka ██████ ██████ na rozprawach w dniach 15.03.2008r i 26 .05.2008r.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Gdańsku odwołanie z dnia 8 lutego 2020r. nie zasługuje na uwzględnienie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał zebrany w sprawie materiał dowodowy za wyczerpujący i pozwalający na wydanie ostatecznego postanowienia w tej sprawie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zasadnie umorzył dochodzenie w sprawie, uznając że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, brak jest podstaw do przyjęcia, by działania Obwinionego, w związku z którymi wniesiona została Skarga i jej uzupełnienie, zawierały znamiona

przewinień dyscyplinarnych określonych w art.64 ust.1 Ustawy w zw. z art. 22 i innymi Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Ustaień faktycznych Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dokonał przede wszystkim w oparciu o treści protokółów rozpraw, przeprowadzonych w Sądzie Rejonowym w [REDAKTOWANE], sygn. akt [REDAKTOWANE], zapisu na DVD rozprawy z dnia 15 marca 2018r. i z dnia 29 maja 2018r. oraz w oparciu o zeznania i wyjaśnienia strony i świadków. Ocenie poddano zakwestionowane przez Skarżącego wypowiedzi Radcy Prawnego na rozprawach, pod kątem czy stanowiły one naruszenie prawa i przekroczenie granic wolności słowa i tylko w tym zakresie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny mógł analizować treść odwołania Skarżącego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego oparł swe ustalenia na dowodach bezpośrednich, jakimi są protokoły elektroniczne z obu rozpraw, a dowody z zeznań stron i świadków mają przede wszystkim charakter uzupełniający, gdyż podlegać mogą weryfikacji na podstawie bezpośrednich zapisów z rozpraw.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, w tych warunkach bezpodstawny jest zarzut braku obiektywizmu ze strony Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w ustaleniach i ocenie zachowań Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podkreśla, że uprzednie w tej sprawie odwołanie Skarżącego od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu postępowania z dnia 14.12.2018r. było przedmiotem analizy i oceny przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w [REDAKTOWANE]

Sąd w uzasadnieniu postanowienia z dnia 15 kwietnia 2019r. (sygn. akt [REDAKTOWANE]) uznał, że materiał dowodowy został ze starannością zgromadzony i przeanalizowany w tej fazie postępowania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego (odnośnie do zarzutów co do stwierdzeń Radcy Prawnego na rozprawie w dniu 15.03.2018r.), uzupełnienia postępowania – tak w zakresie dowodów jak i ich oceny - wymagał wątek skargi dotyczący słów Radcy Prawnego wypowiedzianych na rozprawie w dniu 29 maja 2018r., tj.: „obsesje seksualne strony powodowej nie są przedmiotem tego postępowania”.

W ocenie tego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego materiał zgromadzony został przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego zgodnie z zasadą obiektywizmu, a Skarżący w odwołaniu nie wykazał, iż rozumowanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przedstawione w zaskarżonym postanowieniu i odnoszące się do słów, które padły na rozprawie w dniu 15 marca 2018r. pozbawione są logiki, wskazań wiedzy, czy doświadczenia życiowego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważył też, mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy, że zarzut podniesiony przez Skarżącego w odwołaniu z dnia 14 grudnia 2018r.,

dotyczący porównania Skarżącego do stalinowskiego prokuratora, komunistycznego prokuratora oraz stwierdzenie „to nie jest prokuratura z czasów PRL-u”, jest nieuzasadniony, a wnioski Skarżącego dotyczące popełnienia przez Radcę Prawnego [REDACTED] [REDACTED] przewinienia dyscyplinarnego są za daleko idące.

Ustalenia te i ocena materiału dowodowego dokonane przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, (zakończone postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2019r.), znalazły pełne potwierdzenie w dalszym postępowaniu, prowadzonym zarówno przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, jaki przez obecnie procedujący Sąd Dyscyplinarny.

Po przekazaniu sprawy Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego do ponownego rozpoznania, postępowanie dowodowe zostało uzupełnione, zgodnie z wytycznymi zawartymi w uzasadnieniu orzeczenia O.S.D. Uzyskano i dokonano analizy zapisu protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 29 maja 2018r., której dotyczą zarzuty sformułowane przez Skarżącego w piśmie z dnia 19 lipca 2018r., ponownie na tę okoliczność przesłuchany został Radca Prawny [REDACTED] [REDACTED]

Z materiału dowodowego wynika, że przesłuchania w sprawie o sygn. akt [REDACTED] trwały wiele dni i przez wiele godzin. Ponieważ Skarżący, jak sam przyznaje, wytoczył wiele spraw, w których świadkiem jest klientka Radcy Prawnego [REDACTED] [REDACTED] w kolejnych dniach przesłuchań prowadzonych głównie przez [REDACTED] [REDACTED] na sali panowała atmosfera napięcia i nerwowości. Na rozprawie w dniu 29 maja 2018r. Skarżący kilkakrotnie zadawał świadkowi pytania związane z kwestią jej „dziewictwa”, na co świadek wskazała, że czuje się dotknięta takimi pytaniami i uwłaczają one jej godności. Pytania te nie miały też związku z prowadzoną sprawą. W tym momencie zareagował Radca Prawny jako pełnomocnik pozwanego (i pełnomocnik samego świadka w innym procesie) domagając się uchylenia pytania i stwierdzając, że „obsesje seksualne strony powodowej nie są przedmiotem tego postępowania”. Biorąc pod uwagę sposób zachowania powoda (Skarżącego) w trakcie rozpraw, treść zadawanych przez niego pytań, które bardziej przypominać mogły nękanie świadka niż rzetelne przesłuchanie przed sądem, trudno mówić o jego znieważeniu w sytuacji, gdy sam Skarżący zadawał pytania, które mogły dotknąć osobiście świadka i uwłaczać godności świadka, a reakcja pełnomocnika pozwanego miała jedynie na celu zakończenie tej sytuacji. Stwierdzenie to padło na sali rozpraw, pod wpływem negatywnych emocji tam panujących, a które w znacznej mierze spowodował swoim zachowaniem sam Skarżący.

Nie można zatem w tej sytuacji uznać cytowanego wyżej stwierdzenia za przekroczenie przez Radcę Prawnego granic wolności słowa.

Zdaniem Sądu zachowanie Radcy Prawnego w trakcie przesłuchań na rozprawach było uzasadnione dla obrony interesów reprezentowanej przez [REDACTED] [REDACTED] strony i świadka

██████████ ██████████ Podjęte działania służyły właściwie rozumianemu interesowi klienta i osiągnięciu pożądanego skutku, a ich forma nie przekraczała przyjętych granic swobody wypowiedzi. Zaskarżone wypowiedzi Radcy Prawnego nie były skierowane bezpośrednio do powoda i nie miały na celu przedstawienie go w negatywnym świetle. Zostały one wypowiedziane wyłącznie w celu zwrócenia uwagi Sądu na sposób, w jaki powód (Skarżący) dokonywał przesłuchania świadka, a który to w ocenie Radcy Prawnego wykroczył poza ramy prawidłowego procedowania.

Podobnego zdania był Sąd Rejonowy w ██████████ który wyrokiem z dnia 6.11.2018r, sygn. akt ██████████ ██████████ oddalił powództwo ██████████ ██████████ przeciwko ██████████ ██████████ o zapłatę odszkodowania w związku z pomówieniami i znieważeniami, kierowanymi pod jego adresem na rozprawach w dniach 15 marca 2018 i 29 maja 2018r.

Zarzuty Skarżącego, dotyczące opisywanych przez niego przewinień sformułowane zostały bardzo emocjonalnie, a jednocześnie ogólnikowo i w świetle zebranego w sprawie materiału, nie dały one podstaw **nie dały podstaw do uchylenia zaskarżonego postanowienia.**

Z uwagi na fakt, że wobec powyższych ustaleń nie można zarzucić radcy prawnemu r popełnienia jakiegokolwiek czynu naruszającego zasady etyki zawodowej, Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 17 par.1 pkt.2 Kpk oraz art. 437 par.1 Kpk w zw. z art. 74.1 ustawy z dnia 6.VII.1982r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U. 2020r. poz.30) utrzymał w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 23 stycznia 2020r. o umorzeniu dochodzenia.

Kosztami postępowania obciążono Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczone.

Sąd rozpatrujący odwołanie w niniejszej sprawie jest sądem odwoławczym, zatem jego postanowienie jest ostateczne i zgodnie z normą art. 426 § 1 K.p.k. nie podlega zaskarżeniu.

Przewodniczący:

/-/ Bożenna Czepulonis

/-/ właściwe podpisy na oryginale

Członkowie:

/-/ Bożena Micewicz

/-/ Joanna Gibas – Kobierecka